

De Tao van Boosheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat boosheid kracht was.

Dus verhieven zij hun stem,
sloegen met woorden,
en vochten om gelijk.

Maar hoe harder zij schreeuwden,
hoe leger hun hart werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

“Waarom worden mensen zo snel boos?”

De meester legde een gloeiende kool
in de hand van de leerling.

De leerling liet hem direct vallen.

“Hij brandt!” riep hij.

De meester knikte rustig.

“Zo werkt boosheid.”

De leerling begreep het niet.

“Maar boosheid voelt soms terecht.”

De meester glimlachte zacht.

“Vuur kan een huis verwarmen.
Maar een onbeheerst vuur
verbrandt uiteindelijk ook degene
die het vasthoudt.”

Daarna nam hij de leerling mee
naar een druk plein.

Daar zag hij mensen:
ruziën,
schelden,
oordelen
en elkaar bestrijden
alsof overwinning vrede zou brengen.

"Waarom luisteren zij niet?" vroeg de leerling.

De meester antwoordde:

"Omdat boosheid het ego laat geloven
dat harder spreken hetzelfde is als waarheid."

De leerling werd stil.

"En hoe overwint een mens zijn boosheid?"

De meester keek naar een stille vijver
waarin de lucht zich weerspiegelde.

"De wijze mens onderdrukt boosheid niet," zei hij zacht.
"Hij kijkt ernaar
voordat hij ernaar handelt."

De wind streek over het water
zonder het te breken.

Toen sprak de meester:

"Wanneer boosheid het bewustzijn beheerst,
ziet een mens alleen nog vijanden.
Maar wanneer bewustzijn sterker wordt dan reactie,
kan zelfs vuur veranderen in helderheid."

